

„Kwitt, kwitt! Kas nüüd tuleb kewade?“

„Kewade!“ kostis üle wäljade ja nurmede ja läbi musta metsade, kus sammal wärskes lenaduses puude all läitis. Ja lõune poolt tulwad kaks esimest toone-lurje läbi õhu lennates. Igaühel oli üks kena lapsute selgas, üks peiuke ja üks neiuke. Ja need lapsukesed teretasiwad maapinda, ja kuhu nemad omad jalad pistiwad, seal tärkasiwad lilled maa seest wälja. Käsi-käes läksiwad nemad wana jeamehe, talwe, juure mäele, langesiwad teretamiseks tema rinna naale ja seltsamal filmapilgul oliwad kõik kolm kadunud, ja ümberingi oli peitus. Paks niiske udu lattis kõiki. — Pea hakkas tuul puhuma, lendas ligemale, rutuga, lohas edasi ja lihutas udu oma ees. Siis paistis päike soojast. Talwe oli kadunud, lenad kewade-lapsed istusiwad aasta auujärje peal.

„Seda nimetan mina uus aasta!“ ütlesiwad warblased. „Nüüd saame meie oma õigust lätte ja tasumist wälja talwe eest.“

Kuhu poole lapsed ennast pöörasiwad, seal tärkasiwad rohelistes pungad puudest ja põesastest wälja, seal wenis rohi ja wiljapõllud saiwad haljamaks ja haljamaks. Ja weike neiuke puistas ümberingi õisi wälja; nendest oli tema rüpe täis, need näisiwad sealt wälja laswama; kuidas

tema neid ka wälja puistas, ikka oli neid seal küllalt. Esimeses rõõmu-ruttus lautas tema õilme-lund õunapuude ja marjapuude üle, et need täides õilme-ehetes seisiwad, enne kui täides lehtes oliwad. Ja neiuke lõi käsi kokku ja peiuke lõi käsi kokku, siis tulwad linnu-parwed; ei saanud aru, kust need tulwad, ja kõik lausiswad ja kiitsiwad: „Kewade on tulnud!“

See oli kena näha. Ja mõni wana-eidele astus üle ette pääwa-paistele, soojendas ennast ja waatas kollaste õite peale, mis heinamaast hiilgasiwad, niisamati, nagu tema noorel põlwele. Maailm seisis nudes nooruses. „Täna on õues kena!“ ütles eidele.

Mets oli weel tõmmukas-roheline, pung pae-sus punga lõrwas; uhked lõhnewad õied, mitmekarwalsed ja mitmekujulised, seisiwad hulga-kaupa ümberingi ja iga rohu-lõrs oli täis elu ja rammu. Hiilgaw, lõhnew waep oli kui maha-istumiseks üle maa-pinna kaetud ja selle peal istusiwad lenad-lapsed, noor kewade-paar, hoidiswad hiilgawal näul enda kätest kiini ja laswasiwad ja laswasiwad.

Pehme wihur langes taewast nende peale, nemad ei pannud seda tähele, wihma-till ja rõõmupisar sulasiwad üheks tilgaks lorku. Bruut ja peigmees andiswad endale lätt ja sel filmapilgul